

Titel: Sprogbygning og sprogbrug. Foredrag, [BYGN] 133-0060

Citation: "Sprogbygning og sprogbrug. Foredrag, [BYGN] 133-0060", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 1. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds:
https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_133-shoot-workidacc-1992_0005_133_BYGN_0060/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

20 Simplifikation

den fremdrættende description er bringes til at forstå sig efter de resultater der naas af den forudsatte.

21 Normens stilling

Form og indtænkning. Manifestation.

Manf. = selection (...) m. karakter (st. af st.) og del. og ud. karakter (st. og st. st.) af fuld. karakterer.
Formen = konstant (den forudsatte).
Indtænkning = den variable (den forudsatte).

→ fordi 1° flere indtænkninger mulige, 2° indtænkningen kan ændres, 3° den første indtænkning er bevidst til at følge opbygningen slægt, men ikke overens; en projektion, et net, der kaster sin skygge. Variationerne afser til opbygningen.

Varianter afser om indtænkningen.

Varianter afser om indtænkningen.

2-3 variationer af n. (n+1) karakterer: a^a z^a

a^b c = a^a c; hh. l. omg. i omg.

afspilgen = formen, naar den er et gængs (i net forstaaet).
afspilgen (indt.) = indtænkning, der manifesterer en opbygning.
Højst mulige = indtænkning i absolut eller maksimal forstand i indtænkningen.

2) Semiotologiske karakterer (brug og lyd) er metamorfologiske invarianter.

Et det virkelig beror sig om sammenfald i den ovenfor definerede betydning, det, naar vi nærmere betragter indtænkningens information.

Semiotologiske karakterer af højeste grad: en indtænkning (varianter, der ikke kan indtænk i varianter) og indtænkningen (varianter, der ikke kan indtænk i varianter). Indtænkningens karakterer som ting. *altma ikke de parallelle betydning beskrivninger.*

Formen omprøvet p. 11-13. En anden af betydningerne.

1) Figurer er sammenfald.

Et paradigme betragtes som class as one (hvor helheden ikke er = summen af delene) og et simpelt sammenfald mellem dens led. Indtænkning er også gældsomt et sammenfald af sine varianter, og formet et sammenfald af sine.

3) Konstante og relevante egenskaber findes ikke. "den absolutte norm"

den absolutte normer lader sig ikke indtænk som opbygningen, fordi den første indtænkning er fremdrættende og alhaa ikke beror i sig selv.

Indtænkning lader sig ikke indtænk, fordi det bliver en afhængig indtænkning.

Det vil sige, at man er henvist til en intuitiv og uoverførelbar erkendelse, men følgende er ubestridelig (apriorisk moral empirisk) og alhaa indtænkning. Den har ingen uindstuelig betydning, hvis man ved indtænkning forstaaet et objekt, hvis indtænkning er tilgængelig for kontrol.

~~18~~ Kartnet: 3/5.

Rammer hele fonologien, som en apriorisk indtryksdannelse, og ligeledes sammentiden som en apriorisk indtastelighed. (Det f.eks. f. uren og perfektion). Trævedl: formel en fiktion.

Fysiolgiske fonetik og fonologi: er pedagogiske hjælpemidler, hvor (som ved alle saadanne) et sammensat udtryk bruges vel at fremvise et eksempel blandt dens led og tilhaardt karakteren det som typisk.

Hvis de indtastes maadan / Hvis de tilføjes det den og den betydning, og ikke bruges det i den betydning, saa gaar de aldrig galt. Men det er ikke det samme, som at paastaa, at enhver franskmand altid gør det.

Sammenhæng af fonologi og pedagogik.

#vellygt.

Det er maadelig og ikke maadelig man kan beskrive sproglingskategorierne manifestation.

Den sociale norm og standarden hører til den eksterne langsigtet, som fonitætt den eksterne, og som ikke saa forveksles med den. Det er skilte eller konnotationer, for hvilke sproget er udtrykt.

Sproglingskategorier defineret ved indtryks funktion med dens dele. Omfattende varianter og kategorier.
Sproglingskategorier defineret i forhold her til den fonitættende, manifestierende, og omfattende paa den ene side varianter: talearter, paa den anden side sammensætninger, sammensat: kategorier eller begreber.

Et paradigme betragtes som class as one ^(toplogisk) er en synkronisme mellem dens led.
Saaledes er ogsaa glossen en synkronisme af sine varianter.

Den forudsættende disiplin er tværtimod til at forskyde sig efter de resultater der naars af den forudsatte.

Metasemiotologiens analyse naar stadig til semiotologens terminus, fordi rekken af semiotologens spray er et sadantligt spray af første grad.

Semiotologens terminus er 1° sprogets enkelte varianter, 2° paradigmatiske klasser af disse (variantklasser op til invarianter, invariantklasser op til de laveste), 3° syntagmatiske klasser (f. ex. 'retning').

3° er defineret i semiotologens eget system;

2° er synkronisme;

1° bliver alene tilbage (betragtede som invarianter fra metasemiotologisk synspunkt).

Metasemiotologiens hovedopgave bliver derfor at undersøgte semiotologens enkelte varianter en relationsanalyse. Det vil her vise sig, at den eneste særlige (vs. vidtbyggede) relationsanalyse er en solidaritetsanalyse: de enkelte varianter, semiotologen taler om, er invarianter i hans spray, og de har deres varianter (megetlig een, hver gang semiotologen taler om dem); men disse varianter er i alle henseender ens;

altaa findes der kun solidaritet, aldrig selektion eller kombination, mellem deres bestanddele. En speciel inddeling kan kun foretages ud fra en given metasemiotologens artikel er først og fremmest

toplogisk foretalt og fonologi er pedagogiske hjælpemidler, hvor (som ved alle

moderne) en synkronisme udvikles ved at fremvise et exemplar blandt dens led og tilkædelyst dekretere det som typisk (krænkende og relevante træk).

Dette først?

Fonemes og grundbetydninger og overhovedet sprogs-klasser-beskrivelser (f. ex. akcent & tryk, vokal & klang, læsning & retning) fortages ved at undersøge, hvad der er forudsættende blandt en sprogsprogs del; denne undersøgelse kan være et rent subjektivt stykke; den lader sig objektivere gennem en statistisk metode. Men herved naas (H. Zivirner) keim en sprogsbeskrivelse. Begrebet norm forudsætter (impliserer) det absolutte og konstante, som ikke kan naas ved variationsstatistik og: (Noget andet er "norm" i den blotte betydning af "målhold"; saaledes er det, "norm" bruges af Zivirner, efter Habichternes forbillende, $\frac{1}{2}$ det er "norm" = "det normale".)

Den kognitivelye digression A-B-C-D.

Et sprogsprogs i 'rør' erant fx h. $\frac{1}{2}$ (?)

U. Zivirner:

f. Sammenfald = bygd

F/ sprogtbygning = det populære
Måske vil at kalde det dausk er en anden.
Skrift og tale maa netop være forskellige sprogtbygninger.
E Atk er vises funderbatter heller ikke sprogtbygningen.
Varianter efter fjernestaaende elementer.
Altsaa ikke et endeligt og fast antal
varianter.

videnskaben pædagogisk: andenrangs.
Begrebet / at begribe [praktisk foranstaltning]
Læremetoden uundværlig.
Lømsomhed, skriftstørrelse i normen
kan ikke paa forhånd nægtes.
[hjem til det syntagmatisk]

b 321

Harry Andersen
Poul Andersen
Arnholtz / Gerner Kisti
Kjær
Frits Krønbøl
L. Kærholm
E. J.
Rasmussen
Kendriksen / Hermann
Kj
Kjølby
S. Laursen
Johansen
Jens Jørgensen
P. Jørgensen
Lars
Lindberg
Kudskjøl
Petersen
Rasmussen
Smith

Næssgaard
Frandsen
K. Petersen

Bom
Anders Olsen
f. h. Lorenzen